

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **D. J.**, zast. JUDr. Otto Hradilem, advokátem se sídlem Olomoucká 226, Uničov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 23. 2. 2023, č. j. 72 Ad 47/2021-85,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2021, č. j. MPSV-2021/143202-421/1.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 7. 2021, č. j. OLA-30567/2021-CO, kterým byla stěžovatelce podle § 56 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), uložena povinnost vrátit podporu v nezaměstnanosti v částce 32 116 Kč za období od 14. 12. 2017 do 30. 4. 2018.

[3] Stěžovatelce byla k její žádosti ode dne 14. 12. 2017 přiznána podpora v nezaměstnanosti, přičemž byla poučena, že bude povinna podporu v nezaměstnanosti nebo její část vrátit v případě, že jí bude přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Stěžovatelka byla uznána invalidní ve třetím stupni a byl jí přiznán důchod pro invaliditu třetího stupně ode dne 14. 11. 2016; rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 12. 2017 byla jeho výše snížena na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně (toto rozhodnutí bylo později rozhodnutím ze dne 30. 5. 2018 zrušeno, a byla tedy obnovena výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně).

[4] Správní orgán I. stupně následně vyšel z posudku České správy sociálního zabezpečení o invaliditě ze dne 3. 5. 2018, podle něhož byla stěžovatelka ode dne 14. 11. 2016 nadále invalidní v třetím stupni s poklesem pracovní schopnosti o 70 % (na základě tohoto posudku bylo vydáno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 5. 2018, kterým byla obnovena výše invalidního důchodu pro invaliditu ve třetím stupni). Správní orgán I. stupně tedy rozhodnutím ze dne 25. 6. 2018, č. j. OLA-4445/2018-CO, rozhodl o povinnosti stěžovatelky vrátit podporu v nezaměstnanosti; žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 9. 2018, č. j. MPSV-2018/161245-421/1, zamítl odvolání stěžovatelky a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Posledně citované rozhodnutí žalovaného však krajský soud rozsudkem ze dne 4. 3. 2019, č. j. 72 Ad 57/2018-50, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť z posudku, z něhož správní orgány vycházely, nevyplývalo, zda je stěžovatelka schopna vykonávat výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 19. 6. 2020, č. j. 5 Ads 90/2019-38.

[5] Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 16. 11. 2020, č. j. MPSV-2020/142159-421/1, prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Správní orgán I. stupně si vyžádal opravný posudek k posudku o invaliditě ze dne 3. 5. 2018; z opravného posudku vyplynulo, že stěžovatelka není schopna výdělečné činnosti ani za zcela mimořádných podmínek. Správní orgán I. stupně tedy výše citovaným rozhodnutím ze dne 12. 7. 2021 rozhodl tak, že je stěžovatelka povinna vrátit podporu v nezaměstnanosti v částce 32 116 Kč za období od 14. 12. 2017 do 30. 4. 2018; žalovaný následně již citovaným rozhodnutím ze dne 7. 10. 2021 odvolání stěžovatelky zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[6] Proti rozhodnutí žalovaného brojila stěžovatelka žalobou, kterou krajský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[7] Krajský soud dospěl k závěru, že posudek o invaliditě stěžovatelky ve znění jeho opravy (doplnění) splňuje veškeré právními předpisy požadované náležitosti včetně možnosti stěžovatelky vykonávat výdělečnou činnost za mimořádných podmínek. Z posudku nevyplývá, že by výkon výdělečné činnosti stěžovatelky vyžadoval mimořádné podmínky. Podle krajského soudu též pro účely řízení posudek o invaliditě ve znění jeho

pokračování

opravy postačoval pro rozhodnutí o povinnosti vrátit vyplacenou podporu v nezaměstnanosti, a skutkový stav tedy byl zjištěn dostatečně.

[8] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že jí byl upřen opravný prostředek proti posudku o invaliditě, neboť tento není přezkoumatelný ve správním soudnictví sám o sobě, nýbrž pouze v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí, které bylo vydáno na jeho základě a které negativně zasahuje do práv stěžovatelky. Posudek o invaliditě by tedy stěžovatelka nemohla samostatně napadat ani ve správním řízení, ani v řízení před správními soudy za žádných okolností.

[9] Důvodný nebyl ani žalobní bod, podle něhož posudkový lékař neměl odbornost k posouzení, zda je stěžovatelka schopna vykonávat výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek. Krajský soud upozornil, že posudkovým lékařem může být pouze lékař, který má medicínské znalosti a znalosti z oboru práva sociálního zabezpečení; musí mít atestaci z oboru posudkového lékařství podle zvláštního zákona (naplnění těchto podmínek posudkovým lékařem nebylo zpochybněno).

[10] Nezákonost rozhodnutí nezpůsobovala ani skutečnost, že stěžovatelka nebyla při opravném posouzení invalidity osobně vyšetřena – osobní vyšetření je sice pravidlem, nikoliv však bezvýjimečným. V posuzované věci není z ničeho zřejmé, proč by mělo být osobní vyšetření pro účely opravného posudku nutné.

3. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika

[11] Stěžovatelka napadla rozsudek kasační stížností a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V kasační stížnosti stěžovatelka exponovala především to, že z opravného posudku nevyplývá, že stěžovatelka není schopna výdělečné činnosti ani za mimořádných podmínek, nýbrž pouze to, že stěžovatelka k výdělečné činnosti výjimečné podmínky nepotřebuje, což je irelevantní zjištění, které je navíc zcela nesprávné, neboť jen stěžovatelka může být stěžovatelka invalidní za snížení pracovní schopnosti ze 70 % a zároveň být schopna vykonávat výdělečnou činnost bez dalšího.

[12] Stěžovatelka též měla vzhledem k charakteru svých zdravotních potíží být osobně vyšetřena. Z metodiky specifikované ve vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), vyplývá, že mají být u stěžovatelčinych zdravotních potíží (tj. postižení uvedené v kapitole V. položce 5d přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity – těžké postižení, obsedantně kompulzivní porucha s neschopností kontaktu mimo přirozené sociální prostředí vedoucí k poskytování ústavní péče v nemocnici nebo odborném léčebném ústavu, těžké narušení společenských a pracovních funkcí a výkonu většiny denních aktivit) využívány dotazníkové metody či psychologické vyšetření, což vyžaduje osobní přítomnost stěžovatelky.

[13] Lékař, který vypracoval opravný posudek, nebyl způsobilý posuzovat zdravotní stav stěžovatelky, což lze doložit tím, že opravný posudek nelze vztáhnout při rozhodování ve věci vrácení podpory v nezaměstnanosti na § 56 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti,

neboť neobsahuje obligatorní údaj o možnosti stěžovatelky vykonávat výdělečnou činnost za výjimečných podmínek.

[14] Stěžovatelka byla podle svého názoru rovněž zkrácena na svých právech vydáním opravného posudku, neboť proti němu nemohla podat námitky, v jejichž důsledku by mohlo být vydáno nové rozhodnutí.

[15] Podle stěžovatelky správní orgány nezjistily skutkový stav dostatečně, neboť nebylo prokázáno, že by výsledek posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti stěžovatelky bylo možno vztáhnout na stěžovatelčinu schopnost vykonávat výdělečnou činnost za výjimečných podmínek.

[16] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Podle žalovaného z opravného posudku vyplývá, že stěžovatelka není schopna vykonávat výdělečnou činnost ani za výjimečných podmínek. Stěžovatelka za účelem vydání opravného posudku nemusela být osobně vyšetřena, neboť se již neposuzoval její aktuální zdravotní stav, ale pouze byly doplněny zákonné náležitosti zřejmé již v době vydání původního posudku. Vzhledem k tomu, že opravný posudek obsahuje veškeré právními předpisy požadované náležitosti, je stěžovatelčina argumentace ohledně nezpůsobilosti lékaře, který tento posudek vydal, zcela lichá. Podle žalovaného byl rovněž správními orgány zjištěn skutkový stav dostatečně.

[17] V replice stěžovatelka zdůraznila, že posudek musí být obsahově jasný a srozumitelný a je vyloučeno, aby jeho obsah musel být upřesňován či „*nahlížen v intencích*“. Stěžovatelka dále tvrdila, že nebyla osobně vyšetřena nejen před vydáním opravného posudku ze dne 3. 3. 2021, ale ani při vypracování posudku o invaliditě ze dne 3. 5. 2018. Ve zbytku stěžovatelka v zásadě zopakovala argumentaci kasační stížnosti.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena. S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[19] Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podle citovaného usnesení je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[20] V nyní souzené věci Nejvyšší správní soud shledal, že nelze vyloučit zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky, a kasační stížnost je tedy přijatelná.

[21] Podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti „[u]chazeč o zaměstnání je povinen vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci nebo jejich části, bylo-li krajskou pobočkou Úřadu práce dodatečně zjištěno, že mu byl přiznán starobní důchod nebo invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, s výjimkou invalidního důchodu přiznaného fyzické osobě, která je invalidní ve třetím stupni a je schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek“. Podporu v nezaměstnanosti je uchazeč povinen vrátit za dobu, po kterou se její poskytování překrývá s dobou pobírání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, s výjimkou invalidního důchodu přiznaného fyzické osobě, která je invalidní ve třetím stupni a je schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek [§ 56 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti]. Je tedy zřejmé, že osoba pobírající invalidní důchod pro invaliditu ve třetím stupni je povinna vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti pouze v případě, že nemůže vykonávat výdělečnou činnost ani za zcela mimořádných podmínek.

[22] Podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), je pojištěnec „invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %“. Podle § 39 odst. 2 písm. c) téhož zákona „[j]estliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.“ Podle § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění platí, že při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu mimo jiné, zda je v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. Obligatorní náležitosti posudku o invaliditě upravuje vyhláška o posuzování invalidity, podle jejíhož § 7 písm. f) bodu 6. má posudek obsahovat údaj, zda „je pojištěnec v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek“. Otázka schopnosti výdělečné činnosti je zásadní právě pro určení, zda má osoba povinnost vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti (viz výše citovaný rozsudek č. j. 5 Ads 90/2019-38). K tomu je třeba dodat, že zdravotní stav stěžovatelky ani její schopnost výdělečné činnosti nenáleží posuzovat soudu – je třeba vycházet z příslušného posudku lékaře či komise a zhodnotit jej (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. 511/2005 Sb. NSS).

[23] V posuzované věci je sporné, zda opravný posudek ze dne 3. 3. 2021 obsahuje údaj o tom, zda je stěžovatelka schopna vykonávat výdělečnou činnost alespoň za zcela mimořádných podmínek. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v uvedeném posudku je uvedeno mimo jiné: „Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 70 %. Výkon výdělečné činnosti pojištěnce nevyžaduje zcela mimořádné podmínky podle § 6 vyhlášky o posuzování invalidity.“ Odkazovaný § 6 vyhlášky o posuzování invalidity zcela mimořádné podmínky definuje jako podmínky, za nichž „je pojištěnec schopen výdělečné činnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 %, se rozumí zásadní úprava pracovních podmínek, pořízení a využívání zvláštního vybavení

pracoviště, zvláštní úpravy stávajících strojů, nástrojů, používání zvláštních pracovních pomůcek nebo každodenní podpora nebo pomoc na pracovišti formou předčitatelských služeb, tlumočnických služeb nebo pracovní asistence“.

[24] Ačkoliv tedy nelze popřít, že způsob formulace opravného posudku je obtížně srozumitelná, jiný výklad tohoto posudku, než že stěžovatelka není schopna vykonávat výdělečnou činnost ani za zcela mimořádných podmínek, nepřichází v úvahu. Ustanovení § 25 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti stanoví, že „[u]chazečem o zaměstnání se nemůže stát fyzická osoba v době, po kterou je invalidní ve třetím stupni, s výjimkou fyzické osoby, která je invalidní ve třetím stupni a je schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek“. Uchazečem o zaměstnání tedy osoba ve třetím stupni invalidity nemůže být, ledaže je schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek; možnost, že bude osoba ve třetím stupni invalidity zapsána jako uchazeč o zaměstnání bez dalšího (neboť je schopna výkonu práce za běžných podmínek), tak nepřichází v úvahu. Závěr opravného posudku tak nemůže nést jiný význam, než že je stěžovatelčina pracovní schopnost snížena o 70 % a zároveň její stav není takového charakteru, aby umožňoval výkon výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

[25] Pokud jde o to, že stěžovatelka nebyla osobně vyšetřena před vydáním opravného posudku, Nejvyšší správní soud připomíná, že žádný předpis nestanoví povinnost vždy nutně provést zjišťovací lékařskou prohlídku pro účely posouzení nároku na invalidní důchod. Jedná se pouze o možnost, kterou posudkoví lékaři či posudková komise mají; srov. § 8 bod. 9 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, podle něhož okresní správa sociálního zabezpečení vychází při posudkové činnosti zejména z nálezu ošetřujícího lékaře, *popřípadě* též z jiných poznatků, mezi něž se řadí i výsledky funkčního vyšetření a výsledky vlastního vyšetření posuzujícího lékaře (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 21/2012-30, bod [14]). Osobní vyšetření má zvláštní význam, existují-li rozpory mezi posudkovým hodnocením a podkladovými materiály (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 Ads 337/2016-33).

[26] V posuzované věci není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, proč by posudek ve znění opravného posudku nemohl obstát bez vyšetření stěžovatelky. Ta ani nesporně závěr, že je její pracovní schopnost snížena o 70 %, zpochybňuje jen dílčí závěr ohledně absence schopnosti vykonávat výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek, a to navíc jen z ryze formálních důvodů (tj. především pro způsob formulace uvedeného závěru). Jak již upozornil krajský soud, stěžovatelka neuvádí žádné mimořádné podmínky, které by postačovaly k tomu, aby mohla výdělečnou činnost vykonávat. Posudek ani nevycházel z žádných vzájemně nekonzistentních zjištění, a nebylo tedy ani nutno případné rozpory odstranit osobním vyšetřením. Navíc opravný posudek ze dne 3. 3. 2021 pouze doplňoval obligatorní náležitost k posudku ze dne 3. 5. 2018, a osobní vyšetření stěžovatelky by tedy jen stěží mohlo vypovídat o stěžovatelčině zdravotním stavu ke dni 3. 5. 2018.

[27] Podle stěžovatelky lékař, který vypracoval opravný posudek, nebyl způsobilý posoudit stěžovatelčinu schopnost vykonávat výdělečnou činnost kvůli tomu, že vypracoval opravný posudek, který neobsahuje veškeré obligatorní náležitosti. Taková argumentace však na první pohled nemůže být úspěšná. Opravnému posudku žádná obligatorní část nechybí, tento posudek obsahuje informaci o tom, že stěžovatelka není schopna výdělečné

pokračování

činnosti ani za zcela výjimečných podmínek. Takové pochybení by navíc nemohlo svědčit o nezpůsobilosti lékaře odborně posoudit uvedenou otázku. Více důvodů k nezpůsobilosti lékaře stěžovatelka neuvádí a ani ze správního spisu se nepodává, že by lékař neměl být k posouzení způsobilý (například, že by nedisponoval potřebnou atestací).

[28] Stěžovatelka se cítila dotčena na svých právech také tím, že byl vydán pouze opravný posudek, proti němuž neměla možnost podat námitky. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že posudek o invaliditě (či jeho oprava) není rozhodnutím, nýbrž pouze podkladem pro rozhodnutí. Proti jeho závěrům lze brojit pouze při současném napadení rozhodnutí, které je na něm založeno.

[29] Stěžovatelka má pravdu v tom, že nemohla brojit proti závěrům opravného posudku v řízení, v němž byla posuzována její invalidita, neboť vydání opravného posudku, který se vyjádřil pouze ke schopnosti stěžovatelky vykonávat výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek nevedlo k vydání nového rozhodnutí v řízení, v němž byl posuzován stěžovatelčin nárok na invalidní důchod, a v daném řízení tedy již neměla možnost jakkoliv obsah posudku zpochybnit. Nic však stěžovatelce nebránilo zpochybnit závěry opravného posudku v řízení v nyní posuzované věci. Stěžovatelka ostatně opravný posudek zpochybňuje, činí tak však pouze z formálních důvodů. Naopak netvrdí ani z ničeho nevyplývá, že by přicházely v úvahu mimořádné podmínky, za nichž by mohla vykonávat výdělečnou činnost, ani neuvádí, proč je podle ní nesprávný závěr, že výkonu výdělečné činnosti není schopna ani za zcela mimořádných podmínek.

[30] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani stěžovatelčině námitce, že správní orgány nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatelčina argumentace je zcela obecná a zdejšímu soudu tak nezbývá než na ni reagovat v obdobné míře obecnosti (k předurčení podrobnosti rozsudku podanou žalobou či kasační stížností srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod [32]). Správní orgány vyšly z posudku o invaliditě včetně jeho opravy, jehož závěry stěžovatelka z věcného hlediska nezpochybnila. Z tohoto posudku vyplynulo, že stěžovatelka byla po celou dobu čerpání podpory v nezaměstnanosti na základě její žádosti ze dne 14. 12. 2017 invalidní v třetím stupni a zároveň nebyla schopna vykonávat výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek.

[31] Ve správním spise jsou rovněž založena rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, z nichž vyplývá, že stěžovatelce byl dne 6. 1 2017 přiznán invalidní důchod (ode dne 14. 11. 2016) pro invaliditu třetího stupně, rozhodnutím ze dne 8. 12. 2017 byla jeho výše snížena na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, přičemž toto rozhodnutí bylo rozhodnutím ze dne 30. 5. 2018 zrušeno, tj. byla obnovena výše stěžovatelčina invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně. Takové zjištění skutkového stavu je zcela postačující pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. c) ve spojení s odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, tedy pro rozhodnutí o povinnosti stěžovatelky vrátit vyplacenou podporu v nezaměstnanosti. Správní orgány tedy pro účely posuzovaného řízení zjistily skutkový stav dostatečně.

5. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla úspěšná, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 19. ledna 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu